

רע"פ 2520/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2520/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
פלוני

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד מיום 23.2.2016 בעפ"ג
61500-11-15 שניתן על ידי כבוד הנשיא א' טל

עו"ד עבד אבו עאמר

בשם המבקש:

עו"ד ארז בן-ארויה

בשם המשיבה:

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (הנשיא א' טל והשופטים ש' בורנשטיין וד' עטר) בע"פ 61500-11-15 מיום 23.2.2016, במסגרתו נדחה פה אחד ערעור המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בכפר סבא (השופטת נ' בכור) בת"פ 1729-08 מיום 27.5.2015, ועל גזר דינו מיום 24.11.2015.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המונה שני אישומים, המייחס לו עבירות של תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות (בת זוג), לפי סעיף 382(ג)+380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ותקיפה בנסיבות מחמירות (בת זוג), לפי סעיף 382(ב)(1)+379 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום, בסוף שנת 2005 המבקש תקף את אשתו (להלן: המתלוננת) בשתי הזדמנויות שונות, בכך שהכה בראשה ובצד גופה השמאלי במקל; ובכך שהכה אותה בפניה באמצעות נעל. לאחר שמיעת ראיות, בית משפט השלום הרשיע את המבקש בעבירות שיוחסו לו, וגזר עליו עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי על דרך של עבודות שירות; 8 חודשי מאסר על תנאי; קנס בסך 500 ש"ח; ופיצוי למתלוננת בסך 2,000 ש"ח.

3. המבקש ערער על הכרעת הדין ועל רכיב עונש המאסר לריצוי בעבודות שירות שהוטל עליו במסגרת גזר הדין לבית המשפט המחוזי. יצוין, כי הערעור הוגש לאחר שהתיק הוחזר לבית משפט השלום על מנת שישמע את חקירתה הנגדית של המתלוננת, אך מאחר שהמתלוננת לא אותרה על ידי המשטרה - ניתנה הכרעת דין משלימה וגזר דין משלים מבלי שהמתלוננת נחקרה נגדית. בערעורו, המבקש טען, בין היתר, כי יש לזכותו בשל העובדה שהמתלוננת לא נחקרה חקירה נגדית.

4. בית המשפט המחוזי דחה, כאמור, את הערעור על שני חלקיו. בית המשפט עמד על כך, שבמקרה שלפנינו, אין באי-חקירתה הנגדית של המתלוננת כדי להעלות ספק בדברים שאמרה בחקירה הראשית. בית המשפט המחוזי ציין כי "היא [המתלוננת] הותירה על בית משפט קמא רושם אמין מאוד בהיות גרסתה קוהרנטית, סדורה ומתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר [...] ומצא לה חיזוקים בראיות אחרות" (פסקה 7 לפסק הדין), וכן כי "בית משפט קמא מצא תימוכין לגרסת המתלוננת בראיות נוספות מהימנות שהיו בפניו ויש בכל אחד מהם, ובהצטרף כולם לאחת, כדי לתמוך בגרסת המתלוננת ולסתור את גרסת המערער" (פסקה 9 לגזר הדין). עוד ציין בית המשפט המחוזי כי בית משפט השלום התרשם מהמערער כבלתי מהימן וגרסתו נתפסה כבלתי הגיונית ורצופה סתירות פנימיות. באשר לדחיית הערעור על גזר הדין, בית המשפט המחוזי קבע כי בית משפט השלום שקל את כלל השיקולים הרבנטיים - לקולה ולחומרה - המתקיימים בעניינו של המבקש, והדגיש כי עונשו נגזר ברף התחתון של מתחם העונש שנקבע. מכאן הבקשה שלפניי.

הבקשה למתן רשות הערעור ותגובת המשיבה

5. בבקשתו, עותר המבקש מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ולהורות על זיכוי, ולחילופין להפחית משמעותית בעונש שהושת עליו. לשיטתו, בקשתו מעוררת סוגיות עקרוניות מבחינה ציבורית ומשפטית החורגות מעניינו הפרטי באופן המצדיק מתן רשות ערעור בפני ערכאה שלישית. כך, לטענתו, לא היה ראוי כי בטרם הקראת הכרעת הדין יציע לו בית המשפט להודות במעשים "בתמורה" לסיום ההליך באי-הרשעה, כאשר אך בשל סירובו הותר בית המשפט את פסק הדין על כנו. עוד סבור המבקש כי הגנתו נפגעה בשל התנהלות בא כוחו הקודם, וכי זמנו היקר של בית המשפט אינו יכול להצדיק ויתור על חקר האמת. המערער מוסיף וטוען שלל טענות הנוגעות למהימנות המתלוננת, ומטעים כי, לדידו, ניסיונות המשיבה לאתרה נעשו רק כדי לצאת ידי חובה. בעניין זה, המבקש עומד על כך שגם בית המשפט המחוזי היה ער לעיוות הדין שעלול היה להיגרם לו כתוצאה מאי-חקירתה הנגדית של המתלוננת. לבסוף, המבקש משיג גם על גזר דינו של בית המשפט המחוזי, וטוען כי לא ניתן בגדרו משקל מספק לשיקולים לקולה המתקיימים בעניינו, ובפרט לחלוף הזמן מביצוע העבירות (11 שנים).

6. מנגד, המשיבה סבורה כי דין הבקשה להידחות. לעמדתה, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת כל טענה בעלת חשיבות משפטית וציבורית, ועניינה אינו חורג מענייני הפרטי של המבקש. בהמשך לכך, המשיבה מדגישה כי בית משפט זה קבע בעבר שפגיעה בזכות החקירה הנגדית אינה פוסלת באופן אוטומטי עדות שניתנה אגב פגיעה, והעניין נתון לשיקול דעתו של בית המשפט. כמו כן, המשיבה סבורה כי אף יתר ניסיונותיו של המבקש להטיל דופי במהימנות המתלוננת אינן מגלות כל שאלה עקרונית בעלת השלכות רוחב, ומצביעה על כך שהרשעת המבקש התבססה לא רק על גרסת המתלוננת – שנמצאה אמינה ומהימנה, אלא גם על שלל ראיות תומכות ומחזקות כגון החבלות בפניה ובגופה. לבסוף, המשיבה סבורה כי העונש שהוטל על המבקש מאזן את כלל הנסיבות הצריכות לעניין – לרבות חלוף הזמן ממועד האירוע, ומשכך גם דין טענותיו ביחס לגזר הדין להידחות.

דיון והכרעה

7. אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: בר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). ענייניו של המבקש כבר נדון בפני שתי ערכאות – אשר בחנו בהרחבה את כלל טענותיו המועלות כעת – ואני סבור כי אין מקום להתערבות ערכאת הערעור בפסקי דינם. סבורני, כי חרף האצטלה העקרונית שהמבקש מנסה לעטות מעל בקשתו, הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית או שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים את קבלתה, וכל בקשתו עניינה בנסיבותיו הפרטניות של מקרה זה.

8. יתרה מכך, עיקר בקשתו של המבקש היא כי תבוטל הרשעתו מאחר שלא נערכה למתלוננת חקירה נגדית, תוך התערבות בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בית משפט השלום. כידוע, הלכה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת, ככלל, בממצאים מסוג זה, והלכה זו מקבלת משנה תוקף עת מדובר בבקשת רשות ערעור בפני ערכאה שלישית (וראו למשל: רע"פ 6037/15 צדקה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (7.9.2015); רע"פ 7214/14 שמאי נ' עיריית תל אביב (5.11.2014)). בחינת מסקנות בית המשפט השלום ובית המשפט המחוזי, אף על רקע טענות המבקש, מעלה כי אין מדובר במקרה חריג המצדיק סטייה מהלכה זו. נוסף על כך, וכפי שהוטעם על ידי בית המשפט המחוזי, אין בעובדה שלא נערכה חקירה נגדית כשלעצמה כדי לבטל את הדברים שנאמרו על ידי המתלוננת בחקירתה הראשית, והדבר מסור לשיקול דעתו של בית המשפט. כפי שעמדתי בהרחבה בפתח הדבר בע"פ 4456/14 קלנר נ' מדינת ישראל (29.12.2015), "גם עדות של עד שלא עמדה במבחן חקירה נגדית איננה נחסמת כראייה בין יתר הראיות, אלא שיש להעריך את משקלה של העדות לגופה" (שם, פסקה 19); וראו גם: בש"פ 5620/09 קורולקר נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (16.8.2009); ע"פ 5329/98 דג'אני נ' מדינת ישראל פ"ד נז(2), 273, 282 (2003)). במקרה שלפניי, הן בית משפט השלום והן בית המשפט המחוזי בחנו בזהירות את עדותה של המתלוננת, והגיעו למסקנה כי למבקש לא נגרם כל עיוות דין מהרשעתו בהיעדר החקירה הנגדית, וזאת לאור מכלול הראיות הנוספות הקיימות בתיק. כאמור, לא מצאתי כל עילה להתערב במסקנה זו, והמבקש לא העלה בבקשתו כל טעם שיצדיק התערבות שכזו.

9. באשר לעונש שהושת על המבקש, ידועה ההלכה כי טענות בעניין חומרת העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת (ראו: רע"פ 2275/15 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (5.5.2015); רע"פ 2136/14 מוסא נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (24.3.2014)) – סטייה כאמור לא נטענה ולא הוכחה על ידי המבקש, ומכל מקום לא מצאתי כי המקרה הנוכחי נמנה על אותם מקרים. סבורני, כי עונשו של המבקש הולם את נסיבות העניין ואיני רואה כל מקום להתערבות בו. אשר על כן, אין בידי לקבל את בקשת רשות הערעור.

10. סוף דבר, הבקשה נדחית.

11. על המערער להתייבב בפני הממונה על עבודות שירות בנציבות שב"ס ברמלה ביום 26.9.2016, לא יאחר מהשעה 8:00, כשבדיו תעודת זהות, לשם תחילת ריצוי עונשו בעבודות שירות, או על פי החלטת הממונה על עבודות שירות.

ניתנה היום, כ"ד באב התשע"ו (28.8.2016).

ש ו פ ט
